

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

ဝင်ကစွပ်ကောင်လိုလူ

မှတ်ယဇာကြိုင်

ကြုံစဖူး-မြင်ဖူးမှ ယုံစဖွယ်

ဖြူနီဝါပြာ တစ်စုနှင့်

ခရုထွေလာဆန်း

ကမ်းကွေ့ပတ်လည်

ရွှေမင်တံ သံပခြပ်နှင့်

ဟန်ရုပ်ပြသွယ်သွယ်

နတ်မယ်လျှံ ဆံထိုး

"ဝင်ကစွပ်"

မြင်စွတ်ကကြည်ဖို့ ရာ

ဟိုသို့လာ - သည် သို့သွားနှင့်

အငှားခန္ဓာမြှောင်ရတယ်

ဆန်းခေါင်ထိမျိုး

ဦးကြိုင်ဥ

အခန်း တစ်

ပင်လယ်သို့ ထွက်ကတည်းက လှိုင်းကြမ်းကြောင့် သင်္ဘောသည် နိမ့်ဆင်းလိုက်၊ မြင့်တက်လိုက်၊ လူးလိုမ့်လိုက်နှင့်

သင်္ဘောကုန်းပတ်နှင့် ကြမ်းပြင်တို့ မှာ တည့်မတ်တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်း၍ မရ၊ သေသောက်ကြူးသူ၏ ခြေလှမ်းလို ရွေ့လျားတိုင်းယိမ်းယိုင်နေကြသည်။ ။

အခန်းတွင်း၌ ပလတ်စတစ်ခွက်လို ပေါ့ပါးသော ပစ္စည်းများ လွင့်စင်ကျလာသည်။ ။ ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်နှင့် အနွေးထည်တို့ မှာ ယိမ်းခါနေပါ၏။

အထက်တန်းအခန်းမှ စီးကြသူများ အတွက် သင်္ဘောမှ ကျွေးသော ညနေစာကို အားလုံးလောက်နီးနီး မစားနိုင်ကြ။

စားပြီးသူများ ၏ အော့အန်သံကို လှိုင်းသံများ နှင့် ယှဉ်တွဲကြားနေရသည်။ ။

မြန်မာ့ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းသွား "ဟားခါးသင်္ဘော"ကြီးကို စီးလာခဲ့ကြသော ခရီးသည် တိုင်းသည် ရန်ကုန်မြစ်မှ အထွက် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၏ ပင်လယ်ပြင်ကို အဝင်မှ စ၍ အားလုံး မူးဝေကြ၊ အော့အန်ကြနှင့် လှိုင်း၏ ဒဏ်ကို လူးလူးလဲလဲ ခံစားခဲ့ကြရသည်။ ။

ခရီးသည် များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြ၍

"ဘာလဲဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဆိုသော မေးခွန်းများ တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ ဆက်ကူးနေကြသည်။ ။

အိပ်ခန်းတွင်းမှာ နေသာသလို နေနေကြသူများအားလုံးလိုလို ကိုယ့်
အခန်းမှ ခေါင်းများ ပြူးထွက်လာကြလျက်...

အသံနှင့်မေးသူ၊ မျက်ဝန်းနှင့်မေးသူ၊ မေးဆတ်၍ မေးသူများအား
လုံးဆီသို့

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူတစ်ဦးက
အဖြေပေးလာသည်။ ။

"ပင်လယ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်တွေ့လို့ "

"ဟယ် ..."

"အဲဒါ သင်္ဘောတာဝန်ခံတွေက ကြိုးကို အဝေးကြီးရောက်စေဖို့ သ
က်ကယ် သေနတ်မှာ ကြိုးတပ်ပြီး ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီကြိုးပစ်ကိရိ
ယာနဲ့ ဆွဲယူလို့ အခုရောက်နေပြီ"

"အို ... ဟုတ်လား"

"ဒီလိုမှန်းသိ တက်ကြည့်ပါတယ်"

"အခုရော"

အမေးစကားများက နေရာအနှံ့မှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ...

လက်ပန်းကျခါနီး မြပ်လုဆဲဆဲမှာ ကြိုးကို သူဆွဲမိသွားတာ"

ကြိုးကိုင်ထားတဲ့ ပင်လယ်ထဲက မျောလာတဲ့ သူကို သင်္ဘောဝန်ထမ်း
တွေအားလုံး ကူညီဖေး မပြီး ဆွဲယူနိုင်လို့ အခု
သင်္ဘောပေါ်ရောက်လာပါပြီ။

"ဟာ"

"သင်္ဘောရဲ့ ဆေးခန်းထဲမှာ သင်္ဘောဆရာဝန်က ပြုစုလေရဲ့ ။ အသ

က်တော့ ငွေငွေပဲဆိုလား"

"သနားစရာပဲ"

"သဘောပျက်လာတာလား"

"ဘယ်က မျောလာတဲ့ သူလဲ မသိဘူးနော်"

"လာ... သွားကြည့်ကြရအောင်"

စပ်စုခြင်း၌ မွေ့လျော်လွန်းပုံရသော အမျိုးသမီးသုံးဦး အိပ်ခန်းများ ၏ ပြင်ပသို့ ထွက်သွားသည် ။ လမ်းကြားလေးမှ တစ်ဆင့်သံလှေကား ပေါ်သို့ တက်သွားကြပြီ။ သူတို့ နောက်မှ အမျိုးသားများကတော့ ခပ်တည်တည်လို ပုံရုပ်ဆောင်ထားသည် ။ သူတို့ လည်း ကိုစပ်စုများ ချည်းသာ....

လေးယောက်ခန်းနှင့် နှစ်ယောက်ခန်းတို့ တွင် တစ်ယောက်စီလောက်သာ အစောင့်သဘောမျိုးကို ထားရစ်ပြီး ဒုတိယမြောက် ဇနက္ခမင်းသားထံသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြလေ ပြီ....

"ဖေဖေလည်း အဲဒီရောက်နေပြီထင်တယ်"

"ချစ်ငုံဖူး"တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည် ။

လာကြသည် က သားအဖနှစ်ယောက်တည်း၊ နှစ်ယောက်ခန်းဖြင့်....

ယခု ဖေဖေက ပေါ်မလာ၍ ချစ်ငုံဖူးမှာ အများ နည်းတူ စပ်စပ်စုစု လုပ်ခွင့်မရ။ ဖေဖေပြန်ရောက်မလာမချင်း ဤအခန်းမှ သူခွာ၍ မဖြစ်။

အပေါ်ထပ်ရှိ သဘောဆရာဝန်၏ အခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်နှင့်အတူ အနီးကပ်ပြုစု နေသူက ချစ်ငုံဖူး၏ ဖေဖေ "ဦးလှစိုးချစ် ..."

ပင်လယ်ပြင်မှ ခုတင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့် သူကို စတင်မြင်ခဲ့

သူမှာ လည်း ဦးလှစိုးချစ်သော...

သူသည် သင်္ဘော၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးအခန်းမှ တာဝန်ရှိသူများ နှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးမေးမြန်းပြီး မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ရေပြင်သာမြင်ရနေသော ပင်လယ်ပြင်ကို အမှတ်မထင်ကြည့်နေမိရာမှ ...

သူ၏ ဆွဲအားကောင်းသော မှန်ပြောင်းထဲတွင် ပန်းလျှော့ကူးခပ်မျောနေသော လူတစ်ယောက်သဏ္ဌာန်ကို စတင်မြင်မိရာမှ

သက်ဆိုင်ရာ သင်္ဘောဝန်ထမ်းများ သို့ အရေးတကြီး ပြသပြောဆိုညွှန်ပြရသည် ။ ချက်ချင်းပင် သင်္ဘော၏ ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းက စတော့သည် ။ သူထံသို့ ဦးတည်သွား နေသော သင်္ဘောအရှိန်နှင့် အဝေးပစ်သက်ကယ်ကိရိယာကိုသုံး၍ ကြိုးပစ်ပေးပြီး ကယ်ဆယ်ရာမှ ၊ ရရှိလာသော လူနာကိုကြည့်ပြီး

"သူ သတိမရသေးပေမယ့် ကျွန်တော် သတိရပြီ"

"ခင်ဗျာ"

သင်္ဘောဆရာဝန် "ဒေါက်တာကျော်လင်းဦးက အဓိပ္ပာယ်ကောက်မရသော စကားကြောင့် ဦးလှစိုးချစ်သို့ လှမ်းကြည့်လာသည် ။

"ဒီသူငယ်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ သားလေးပဲ"

"ဪ ..."

"သူ့အခြေအနေရော ဒေါက်တာ"

"ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ အသက်အန္တရာယ်ကတော့ မစိုးရိမ်ရတော့ပါ

ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သတိကောင်းကောင်း မရသေးတာရယ်၊ အအေးသိပ်မိနေလို့ အဖျားရှိကောင်းရှိလာနိုင် ပါလိမ့်မယ် "

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးဆိုတာပဲ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှပါတယ်။"

"ဦးမိတ်ဆွေရဲ့ သားဆိုတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့"

သူအိမ်ကို အကြောင်းကြားပေးလို့ ရတာပေါ့လေ။ သက်ဆိုင်ရာကတော့ အကြောင်းကြားပြီး ပြန်ပို့ကြမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို သိတဲ့ လူနဲ့ ဆုံကြတော့ ဟန်ကျတာပေါ့၊ သူဟာ ရန်ကုန်ကပဲပေါ့နော် "

"ကျွန်တော်နဲ့ သိခဲ့ရတာကတော့ မန္တလေးကပါ"

"ဪ ... ဘယ်လိုကြောင့်များ အညာသားက ပင်လယ်ထဲ လာမျောနေပါလိမ့်"

"သူ့ဖခင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုတော့ နယ်လှည့် ပြောင်းနေရတယ်ထင်ပါရဲ့က"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့လေ"

"ကမ်းရိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေမှာ ရောက်နေလို့ များ သွားရင်း လာရင်း အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံလာသလားမသိဘူး"

"သူကောင်းကောင်း သတိရလာတာနဲ့ အဖြေရတော့မှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါက်တာ"

ဦးလှစိုးချစ်သည် ခုတင်ပေါ်မှာ နွေးထွေးစွာ အိပ်ရင်းမှ ကယောက်ကတမ်း ပြောလိုက်၊ ပြန်အိပ်လိုက် ဖြစ်နေသည့် လူငယ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေစဉ်...

"ဦးတို့ က စစ်တွေကို အလည်ပဲလား ခင်ဗျ"

စပ်စုသူများ ရှင်းလင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဆရာဝန်က သူ့အခန်းတွင်းမှာ မို့ ဧည့်ဝတ်ကျေ စကားမျိုး မေးမြန်းသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ ... "မောင်တော"ကို တာဝန်အရ ပြောင်းဖို့ လာခဲ့တာပါ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနဲ့ ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာနကပါ။ လှစိုးချစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်...."

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

"စစ်တွေမှာ နည်းနည်းကြာဦးမှာ ပေါ့"

"အတော်ပဲပေါ့။ သူ့ကို ကူညီခဲ့နိုင်မှာ ပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့လိပ်စာမေးပြီး ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ အစစကူညီ ရမှာ ပဲ။ သူ့မှာ ဘောင်းဘီနဲ့ စွပ်ကျယ်လေးတစ်ထည်ပဲ ပါလာတယ်လေ "

ဒေါက်တာ ကျော်လင်းဦးက ပြုံးရင်း ဆေးထိုးအပ်ကို ပြင်သည်။

"သူ့နာမည် ဘယ်သူတဲ့ လဲ ဦးလှစိုးချစ်"

"ဒီသူငယ်နာမည်တော့ မေ့နေပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံရတုန်းက သူကိုး တန်းကျောင်းသား လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့မိဘတွေတော့ သိတယ်၊ တ ရားရေးဝန်ထမ်းတွေပဲ။ ဦးထွန်းသာနဲ့ ဒေါ်ကေခိုင်မွန်တဲ့ ၊ အဲဒီသားတစ် ယောက်ပဲရှိတယ်"

"မိဘတွေများ သိရင် စိတ်ပူကြရှာမှာ ပဲ"

"ပူမှာ ပေါ့၊ သူ့အမေက သူ့ကိုသိပ်ချစ် သိပ်အလိုလိုက်တာ။ ပိုက်ဆံ လည်း ချမ်းသာတယ်"

"သြော် ..."

"သူတို့ အိပ်လည်း ဝင်ဖူးထွက်ဖူးပါတယ်။ ဒေါ်ကေခိုင်မွန်နဲ့ မရင်းနှီးလှပေမယ့် ဦးထွန်းသာနဲ့ ကတော့ ဂေါ(ဖ်)ရိုက်ရင်း သိပ်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဆင်သင့်သွားတာပေါ့လေ"

ဒေါက်တာ ကျော်လင်းဦးက ပုလင်းခေါင်းဖြတ်ပြီးသား ထိုးဆေးပုလင်းငယ်ထဲမှ ဆေးရည်များကို အပ်ခေါင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လက်ကိုမြှင့်ပြီး ဖန်ပြန်ထဲသို့ စုပ်ယူနေဆဲ...

"ကဲ ... ဆရာလည်း တာဝန်ရှိသလိုသာ ကုသပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်တော့မယ်။ ဒီလူနာအတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော်ပဲ ခေါ်သွားပါ့မယ်"

"ကောင်းပါပြီ။ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ရက်လုံးလုံး နေကြရဦး မှာ ပါ"

ဦးလှစိုးချစ်သည် မှ ဝန်းနေသော လူနာ၏ နဖူးပြင်သို့ လက်ဝါးနှင့်စမ်းသည် ။ ပါးပြင်သို့မူ လက်ဝါးကို အပေါ်မှာ ထား၍ လက်ခုံလက်ချောင်းများ ဖြင့် ကပ်စမ်းပြီး...

"အသေးတွေတောင် နွေး လာပြီ၊ လူနာလည်း အိပ်ပြီ။ ဒေါက်တာလည်း နားပါ။ ကျွန်တော်ပြန်ဆင်းတော့မယ်၊ ကျွန်တော် အခန်းနံပါတ် ၂၅၇ မှာ ပါ။ ကျွန်တော်ပဲ လာခဲ့ပါ မယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ"

ဦးလှစိုးချစ် ဆေးခန်းမှ ထွက်ပြီး သူ့အခန်းရှိရာသို့အပြန်တွင် ဟားခါးသင်္ဘောကြီး သည် မော်တင်စွန်းဘုရားရှိရာ ပင်လယ်ပြင်အငူစွ

န်း၏ ဆယ်မိုင်အကွာခန့်မှ ဖြတ်သန်းခုတ် မောင်းနေကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများက ပြောပြကြသည်။ ။

ကမ်းကိုလည်း မမြင်၊ မြေကိုလည်း မတွေ့၊ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများမှ လွဲ၍ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရသော ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့....

"ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသဆီကများ ဒီကောင်လေး လွင့်မျောလာပါလိမ့်"

အတွေးနှင့်အတူ သံလှေကားမှ ဆင်းပြီး လမ်းကျဉ်းလေးကိုဖြတ်၍ အထက်တန်း အိပ်ခန်းများ ၏ ရှေ့ရှိ ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

မျက်မှန်းတန်းမိစ ခရီးသည် ချင်း၏ မေးမြန်းချက်များကို ဖြေကြားပြီး သူ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်သူလဲ"

အသံသဲ့သဲ့လေး ကြားရ၏

"ငုံ ... ဖေဖေပါ"

တံခါး ပွင့် လာပြီး နုနယ်လှပလွန်းသော သမီးလေး၏ မျက်နှာမှာ ဖခင်သို့ မကျေနပ် သောစိတ်ကြောင့် မျက်နှာကို ခပ်ပုပ်ပုပ်လေးလုပ်ထားသည် ကိုကပင် ပို၍ ချစ်စရာပါ...

ဦးလှစိုးချစ်၏ လက်မှ မှန်ပြောင်းကို လှမ်းကြိုယူ၍ တံခါးချပ်ကို အဆုံးကပ် ဖွင့်ဟပေးလိုက်သည်။ ။

အခန်းတွင်းမှာ အိပ်စင်နှစ်ဆင့်နှင့် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်လေး၊ လေအေးစက်များ ဖြုတ်ထား၍ လည်း မွန်းကျပ်သလိုလို ပိတ်ပိတ်လှောင်

လှောင်...

"အဲဒီမှန်ပြောင်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာသမီးရဲ့ ၊ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး "

သမီးချစ်၏ မျက်နှာလေး ဝင်းပလာစေရန် နိဒါန်းစကားပါ။

"လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ဘာဖြစ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ လန့်လိုက်တာ ဖေဖေကလည်း မရှိ"

"ဪ .. ဒီသင်္ဘောကြီးထဲက ဘယ်သွားလို့ ရမလဲ သမီးရယ်၊ လူတွေကြည့်တဲ့ ဆီ လာကြည့်ရောပေါ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ယူတာ ကြည့်ရတာ တကယ့်ကိုပဲ အသည်းထိတ်စရာသမီးရယ်"

"သမီးလည်း ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ ဒီအခန်းကို ဘယ်သူစောင့်မှာ လဲ"

"ဪ ... ငါ့သမီးနှယ်၊ တံခါးပိတ်ခဲ့လေ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘယ်သူက ယူပြေးလို့ ရမှာ လဲ၊ ပြီးတော့လည်း ဒီကခရီးသည် တွေအားလုံးဟာ နိုင်ငံဝန်ထမ်းတွေ၊ လူကြီး လူကောင်းတွေပါ။ နောက်ပြီး... သမီးတို့ ဖေဖေတို့ မှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းလည်း ပါလှတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ကဲပါ ဖေဖေရာ ဒါတွေထားပါတော့ အဲဒီလူကို ဘယ်လိုကယ်လဲ၊ ခုရောဟင်"

"သူက ပျဉ်ဆွေးလေးတစ်ချပ်ကို ဖက်တွယ်ရင်း ကြိုးစားကူးခပ်နေတာ၊ သင်္ဘောရဲ့ ကယ်ဆယ်နည်းအတိုင်း ကြိုးနဲ့ ပစ်ပြီး သူ့ကိုဆွဲယူကယ်ဆယ်ခဲ့တာပေါ့၊ အခု သူဆရာဝန်အခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်း သတိမရသေးဘူး။ အခြေအနေက စိတ်ချရပါပြီ။ ဒီမှာ သမီးငုံ...."

"ဟုတ်တဲ့ ဖေဖေ"

"ပင်လယ်ထဲက ဆယ်ယူခဲ့ရတဲ့ အဲဒီသူငယ်က ဖေဖေအသိရဲ့ သားလေးပဲသမီး"

"အို ... ဟုတ်လား... သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်"

"ဒီကောင်လေး နာမည်တော့ ဖေဖေစဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ သူလူ ပျိုပေါက်အရွယ် ကိုးတန်းကျောင်းသား ဘဝက သူ့မိဘများ နဲ့ ခင်ခွဲကြတာ။ ခုဆို ခုနှစ်နှစ်တောင်ရှိပြီ။ ဖေဖေ မန္တလေးပြောင်းရတုန်းကပေါ့...."

"မန္တလေးမှာ သမီးငါးတန်းရယ်၊ ခြောက်တန်းရယ် အောင်ခဲ့တယ်လေ။ ခုနှစ်တန်း နှစ်ဝက်မှာ ပဲ ပဲခူးပြောင်းရတာ"

"သမီး မှတ်မိလား... ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးထွန်းသာဆိုတာလေ"

"ဟင့်အင်း"

"ဖေဖေနဲ့ ဂျေ(ဖ်)အမြဲရိုက်တဲ့ လူ၊ အရည်ရှည်ရှည် အသားညိုညိုနဲ့ သူ့မိန်းမက ကေခိုင်မွန်တဲ့ ။ တော်တော်ခေတ်ဆန်ပြီး တော်တော်ချောတယ်"

"မသိဘူး ဖေဖေ"

"အေးပေါ့လေ၊ သမီးက ကလေးဆိုတော့ လူကြီးတွေကို ဘယ်မှာ စိတ်ဝင်စားဖြစ် ပါ့မလဲ"

"ပင်လယ်ထဲက ဆယ်ယူခဲ့တဲ့ လူဟာ အဲဒီလူတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ဖေဖေ"

"သူတို့ ရဲ့ သား၊ ဦးထွန်းသာနဲ့ ဒေါ်ကေခိုင်မွန်တို့ ရဲ့ သားလေး သမီးရဲ့ "

"ဒီလောက်ကြာနေတာ ဖေဖေ မှတ်မိနိုင်ပါ့မလား"

"ဟာ မမှတ်မိဘဲနေပါ့မလား သမီးရယ်၊ ကလေးဘဝက ကွဲသွားကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ လူပျိုဖြစ်မှ လူချင်းဝေးသွားခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီမျက်နှာ ဖေဖေ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့။ လူချောလေးပဲ"

"သူကရော ဖေဖေကို သိလို့ လား"

"သူလည်း မမှတ်မိတောင်မှ ပြောပြရင် သိမှာ ပါ။ ခုတော့ ကောင်းကောင်း သတိ မရသေးဘူး။ မှီ န်းနေတယ်"

"နောက် ဖေဖေ သူ့ကို တက်ကြည့်ရင် သမီးလည်း လိုက်ခဲ့မယ်... နော်"

"အေး... လိုက်ခဲ့၊ လိုက်ကြည့်သမီး"

ပေါ့ပေါ့တန်တန်လေး သားအဖနှစ်ယောက် ပြောလိုက်မိကြခြင်းသာ ပါ။

အခန်း နှစ်

ဝတီလေးရပ် ပေါင်းစည်းကပ်ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ ရမ္မဝတီဆိုသော ရမ်းဗြဲ ကျွန်း၊ မေဃဝတီဆိုသော မာန်အောင်ကျွန်း၊ ဒွါရဝတီဆိုသော သံတွဲနှင့် ခညဝတီဆိုသော စစ်တွေ.. မြို့များ ပေါင်းဆုံစုစည်းရာ ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ သွားလာနိုင်ရန် နိုင်ငံတော်မှ ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောသစ်များကို ဝယ်ယူ၍ ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှ စတင်ပြေးဆွဲစေခဲ့ရာ ယခု ခရီးစဉ်သည်

ဟားခါး၏ ခရီးစဉ်-၁၅ ...

အချိန်ဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှ စစ်တွေသို့ အထက်တန်းသင်္ဘောခနုန်းမှာ ၁ နေ့ကျပ်ပြား ၅ဝသာပါ...

ဤစရိတ်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းနှစ်နပ် ပါရှိသေးသည်။ ။

ဦးလှစိုးချစ်နှင့် ချစ်ငုံဖူးတို့ သားအဖမှာ ခရီးသည် များ အတွက် စားသောက်ခန်းမမှ ထမင်းစားပြီး ထွက်လာချိန်မှာ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်မဝင်တော့ပါဘဲနှင့် သင်္ဘော၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ။

နေရောင်အောက်တွင် ပင်လယ်သည် ပြုံးပြက်စွာ လွန်လူးနေသည်။ ။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိသည် အထိ ပင်လယ်ပြင်၏ ပတ်လည်မြင်ကွင်းကို ရှုမဆုံးနိုင်အောင် တပြင်တပြန့်ကြီး မြင်နေရသည်။ ။

လူသားတို့ နှင့် ထာဝရထိတွေ့နေကျ ကုန်းမြေ၊ သစ်ပင်၊
တောင်တန်း၊ အဆောက် အအုံ စသည် တို့ လုံးဝမမြင်ရ မတွေ့ရ...

ပြာလွင်စွာလှပသော ပင်လယ်ပြင်၏ ပတ်လည်မြင်ကွင်းကျယ်ကို
ကြည့်ရသည် မှာ ရင်ဝယ် လှိုင်းငယ်ခတ်သည် သို့ ကြည်နူးလှိုက်ခုန်စွာ
ခံစားရသည် ။

ပင်လယ် လေသင်းနံ့သည် လတ်ဆတ် ရှင်းသန့်လွန်းလှပါ၏

"သတိရပြီလား ဒေါက်တာ"

"သတိတော့ရပြီဦး။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ သတိမရဘူး"

"ဗျာ ..."

အခန်းတွင်းသို့ မဝင်မီပင် ဦးလှစိုးချစ်ပြောခဲ့သော စကားမျိုးလို ဒေါ
က်တာ ကျော်လင်းဦးက ပြန်ပြောပါ၏။

"သူ ဘာကိုမှ သတိမရဘူး။ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဘယ်သူမှန်း မသိဘူး
"

"ဟင်"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်၊ မင်းကို သိတဲ့ လူ
ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ် ပြန်ရောက်အောင် လမ်းညွှန်နိုင်ပါ
လိမ့်မယ်လို့ ပြောလို့ သူလည်း ဦးလှစိုးချစ်ကို တွေ့ချင်နေပါတယ်... ဝင်
ပါ"

ဖေဖေ၏ နောက်မှ ချစ်ငုံဖူးသည် လည်း ကပ်လျက်သား လိုက်ဝင်မိ
သည် ။ ဒုတိယ ဇနက္ခမင်းသားကြီးကို ချစ်ငုံဖူးလည်း ကြည့်လိုလှပါ၏။

သက္ကလတ်စောင် စိမ်းစိမ်းထူထူကို ရင်ဝအထိ အုပ်ထားသည် ။ လ

ညီတိုင်ရှည်ရှည် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် အသားရောင် ဖျော့နေသည် ။
ဖြူဖြူဖွေးဖွေးထဲကမဟုတ်၊ ညိုညိုစိုစို ယောက်ျားပီပီသသထဲက ဖြစ်လိ
မ့်မည်။ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးထူထူနှင့် ဆံပင်နက်နက် ရှည်ရှည်များက
နဖူးပြင်ထက်မှာ ကစဉ့်ကလျား ကျနေသည် ကပင် တစ်မျိုးကြည့်ကော
င်း နေသလိုလို၊ နှာတံကလည်း ရှည်ရှည်စင်းစင်း ချစ်ငုံဖူးတို့ ထက်ကြီး
လှမှ သုံးလေးနှစ်လောက်ထက် ပိုမည်မထင်၊ ရွယ်တူတော့ မဖြစ်နိုင်။
သူက နှစ်တန်းကြီးသည် ဟူသော ဖေဖေ၏ စကားကြောင့်....

အိပ်စက်နေခြင်း မဟုတ်သော သူသည် ချစ်ငုံဖူးတို့ အသံကြောင့် မျ
က်လုံးပွင့်လာသည် ။ ရင်ခုန်ဖွယ် ရွန်းရွန်းလက်လက် စူးစူးမြမြ မျက်ဝ
န်းများ

"နေကောင်းလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် ကို သိတယ်ဆိုတာ ဦးလားဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ နာမည်ကတော့ မေ့နေပြီ၊ မင်းရဲ့ မိဘများ နဲ့ ဦး
လေးကတော့ ရင်းနှီးပါတယ်"

"ဗျာ"

"မင်း တကယ်ကံကောင်းတယ်။ ဦးမြင်ပေလို့ ပေါ့.. ခုတော့
သေတွင်းက ထွက်လာပါပြီလေ၊ စစ်တွေရောက်ရင် မင်းမိဘတွေရှိရာ
ကို ရှာပြီး ဦးပြန်ပို့ပေးပါမယ်"

ဇနက္ကသည် ကျောက်ဖျာပေါ်ရောက်ပြီး မင်းအဖြစ်နှင့် လာပင့်စဉ်က
ဘုရား အလောင်းမို့ တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယခု နှစ်ဆယ်ရာစု ဇနက္ကသည် ဘုရားအလောင်းမဟုတ်ပါဘဲနှင့် သူ့
မျက်နှာက ဝင်းပလာရမည့်အစား တည်ငြိမ်ခြင်းထက် လွန်ကဲစွာ

မျက်နှာက မှိုင်းဝေသွားလေပြီ...

"မင်းရဲ့ မိဘတွေက ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတွေပါကွ"

"သူ ... သူတို့ က ဘယ်သူတွေတဲ့ လဲ"

"ဟင် .. မင်းတကယ်ပဲ မမှတ်မိဘူးလား။ ဦးထွန်းသာနဲ့ ဒေါ်ကေခိုင် မွန်လေကွာ"

"ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျာ။ အဲဒီကိုလည်း ကျွန်တော် မပြန်ချင်ဘူး"

ထောင်ကြွလာသော ဦးခေါင်းကို သူ့လက်နှင့် အုပ်ကိုင်၍ မျက်စိမှ တံထားပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ သူပြန်လှဲချလိုက်သည် ။

စိတ်၏ ညစ်နွမ်း နောက်ကျိခြင်းများ သည် သူ့မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ လွှမ်းခြံလာသည် ။

သူ့နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လိုက်ပြီး အပေးတည့်တည့်သို့ကြည့်နေသည် ။ ချစ်ငုံဖူးတို့ ဘက်သို့ မလှည့်၊ ဘာမှ လည်း မပြောတော့။

"သူကို စဉ်းစားမခိုင်းပါနဲ့ ဦးလားဦး"

"ကျွန်တော် ဘာမှ လည်း မပြောရပါလား ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာ ကျော်လင်းဦးသည် သူ့လက်ကို ကိုင်စမ်းပြီး အကြင်နာပြုံးဖြင့် သူ့လူနာကိုကြည့်သည် ။

"သူ အတိတ်မေ့နေတာလားဟင်"

လွင်လွင်ကြည်ကြည် သာသာယာယာ အသံလေးကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ချစ်ငုံဖူးသို့ ကြည့်လာသည် ။ စူးစိုက်နက်ရှိုင်းစွာကြည့်ခြင်းပါ။

"အင်း ... လောလောဆယ်တော့ သူ့ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး"

တဲ့ ။ ဒါဟာ ခဏ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ကြာချင်လည်း ကြာမယ်၊ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တော့ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိတော့ပါဘူး၊ လိုအပ်ရင် တော့ စိတ်ပညာဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ရမှာ ပေါ့..."

ဒေါက်တာကျော်လင်းဦး စကားအဆုံးတွင် ...

" ကျွန်တော့်ကို ဦးအပြင် ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ တခြားသိတဲ့ လူများ ပါ သေးလား"

" မပါဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်သူကမှ ဦးလှစိုးချစ်လို ခင်ဗျားကို သိပါတယ်လို့ မပြောကြဘူး"

သူသည် ကိုယ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည် ။ စကားမပြောတော့...

"ကဲ .. ဒါဖြင့် ဦးတို့ ရှိတုန်း ကျွန်တော် လူနာသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မူးပြီး မတရား အန်နေလို့ ဒရစ်(ပ်)သွင်းထားရတယ်၊ မိန်းကလေးမို့ ဒီအခန်းထဲ မထားပါရစေနဲ့ တဲ့ ..."

ဒေါက်တာကျော်လင်းဦးက သူ့ဆေးပစ္စည်းများ ယူပြီး ထွက်ခါနီးတွင် ...

"ဒေါက်တာ"

သူ လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော်က နေကောင်းနေပါပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီဆေးခန်းထဲမှာ မနေပါရစေနဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ကိုသိတယ်ဆိုတဲ့ ဦးတို့ အခန်းကို လိုက်သွားပါရစေ၊ ဖြစ်မလား... "

"ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်"

ဒေါက်တာ ကျော်လင်းဦးက ဦးလှစိုးချစ်သို့ ကြည့်သည် ။ ချစ်ငုံဖူးသို့ လည်း ကြည့်သည် ။

"ဖြစ်ပါတယ် .. လိုက်ခဲ့လေ"

သမီးချောရှင်က အလွယ်တကူ ပင့်ဖိတ်လိုက်ပါ၍ ဒေါက်တာကျော်လင်းဦးက ပြုံးပြီး...

"ကောင်းသားပဲ၊ လိုက်သွားလေ၊ ဦးတို့ အခန်းက နှစ်ယောက်ခန်းမို့ ညကျရင်သာ ဒီလာအိပ်ချင်အိပ်ပေါ့၊ စားသောက်ဖို့ တော့ သင်္ဘောကပဲ တာဝန်ယူကျွေးပါလိမ့်မယ်"

သူက ဖျတ်လတ်စွာထသည် ။ စိတ်ထက်မြတ်သူ ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ နွမ်းနယ်နေဆဲ ရှိသေးသည် ကို သူ့ဂရုစိုက်ပုံမရ။

ချစ်ငုံဖူးမှာ ခေတ်သစ်ဇနက္ကကို စိတ်ဝင်စားမိသည် မှန်သော်လည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဖိတ်ခေါ်လာသည် ကိုတော့ ခပ်လန့်လန့်၊ ဖေဖေကိုပင် စိတ်ဆိုးချင်သလိုလို၊ ပြီးတော့ သူက အတိတ်မေ့နေသူတဲ့ ...

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် ချစ်ငုံဖူး၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည် ။

သူ့ကို မသိ၍ သူပါလာသည် ကို ဘယ်သူကမှ အမှတ်ထင်ထင် လှမ်းပြီး ကြည့်နေကြပါ။ စာဖတ်နေသူများ ၊ စကားပြောနေသူများ ၊ ချက်(စ)ထိုးနေကြသူများ နှင့် ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေကြသော ကလေးများကို သူဝေဝဲကြည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်သောအခန်းတွင်းသို့ သူအရင်ဝင်လိုက်သည် ။

အိပ်ခန်းထိပ်မှ ဆိုဖာခုံတန်းငယ်လေးတွင် သူအရင် ဝင်ထိုင်သည် ။ ဦးလှစိုးချစ်က သူမဘေးနား ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ချစ်ငုံဖူးမှာ ယောင်လ

ည်လည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ရပါ၏။

ဦးလှစိုးချစ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ကယ်ယူခဲ့ရသူမှာ အသက်ရှင် လျက်ရှိနေရုံမက သူ့မိတ်ဆွေ၏ သားဖြစ်နေသဖြင့် သမီးပျိုနှင့် လူငယ် လေးတစ်ယောက်ဆိုသည် ကို မေ့လျော့စွာ ဝမ်းသာလွန်းနေရှာသည် ။

"ကော်ဖီဖျော်ကွယ် သမီး၊ ကိတ်မုန့်တွေလည်း ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား"

"နေပါစေဦး၊ ကျွန်တော် မဆာပါဘူး"

"သောက်ပါကွာ၊ ဦးက ကိုယ့်တူလေးကို သေတွင်းထဲက ဆယ်ယူလိုက်ရသလိုပဲမို့ သိပ်ဝမ်းသာနေတာ"

ချစ်ငုံဖူးက မတ်ခွက်ကိုယူပြီး ကော်ဖီဖျော်ရန် ပြင်သည် ။ လမ်းတွင် စားသောက် သွားရန် မေမေက ခြင်းတစ်လုံးနှင့် စားစရာအပြည့် ထည့်ပေးလိုက်သည် က သားအဖ နှစ်ယောက်အတွက် သာမက ဧည့်ဝတ်ကျေရန်ပါ ဖြစ်နေသည် ။

"ဟင် ... ရေနွေးမရှိတော့ဘူး ဖေဖေ"

ဓာတ်ဘူးငယ်ကိုမ,၍ ကြည့်ပြီး ဖခင်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

"ပေးပေး .. စားဖို့ဆောင်မှာ ဖေဖေသွားတောင်းမယ်"

သမီးသွားတောင်းမယ်လေ

"နေ...နေ"

ဦးလှစိုးချစ်က ဓာတ်ဘူးယူ၍ ထွက်ခွာခါနီးမှ

"ဪ .. ငုံ .. သောက်ရေပုလင်းရော ပေးလိုက်၊ ရေထည့်ခဲ့မယ်"

နှစ်ခွက်ဝင် ဓာတ်ဘူးတစ်ဖက်၊ ရေပုလင်းတစ်ဖက်နှင့် ထွက်သွား

သော ဦးလှစိုးချစ် ကွယ်ပျောက်သွားသည် နှင့်....

"နာမည်က ငုံ...တဲ့ လား"

"ချစ်ငုံဖူးပါ"

"ဪ... ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါလားဗျာ"

"ပြောလေ.. ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

" ကျွန်တော့် ပေါ်မှာ မိတ်ဆွေစိတ်ထားပါ၊ နှုတ်လုံပါ၊ သစ္စာရှိပါလို့ အရင်ဆုံး တောင်းပန်ပါရစေ"

"အို..ဘယ်လိုလဲ"

သူကို အံ့ဩစွာ ကြည့်မိသည် ။ သူသည် စစ်မြေပြင်မှာ ကဲ့သို့ အရေးကြီးနေပုံမျိုးဖြင့်...

"နော် .. ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်ပေးစမ်းပါဗျာ"

"ရှင်"

"ဦးပြန်မလာခင် ပြောချင်တာ ပြောစမ်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယုံလို့ ပါ"

"ရှင်ဟာ တစ်မျိုးပဲ၊ ကဲ ... ပြောလေ"

"ကျွန်တော် အတိတ်မေ့နေတယ်ဆိုတာ အလကား ညာပြောနေတာ"

"ဟင်"

"ပြီးတော့ .. ဒီက ချစ်ငုံဖူးရဲ့ ဖေဖေ သိထားနေတဲ့ ဦးထွန်းသာနဲ့ ဒေါ်ကေခိုင်မွန် ဆိုသူတို့ ရဲ့ သားလည်း မဟုတ်ဘူး "

"အို ... တကယ်"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို မဟုတ်ဘူး လို့ ဘာလို့ မပြောလဲ"

" ကျွန်တော့် အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်မို့ပါ"

"ဒါဖြင့် ... ရှင်ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ပင်လယ်ထဲ ရောက်လာတာလဲ"

"အဲဒါတွေအားလုံး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု အချိန်မရဘူး၊ ဒီတော့..."

သူသည် လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်နှင့် တံခါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

"ခုတော့ ဦးတို့ ၊ ဒေါက်တာတို့ သိထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ဟာ အတိတ်မေ့သူ၊ ဘဝပျောက်သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ပဲ နေပါရစေ"

"ရှင်ဟာ အဆန်းပဲနော်"

"ဒီမှာ ၊ အရေးကြီးဆုံးက စစ်တွေရောက်ရင် စောစောကပြောတဲ့ လူတွေဆီကို မဆက်သွယ်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ တားပေးပါလားဗျာ"

"ဒါနဲ့ ... ရှင်နဲ့ မသိဘူးဆို"

"ဟော .. ဟိုမှာ "

တံခါးပွင့်လာ၍ ချစ်ငုံဖူးသည် ပင် သူ့ခိုးလုမိခံရသော ကြောက်လန့်ပုံမျိုးဖြင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်မိသည်။ ။

"ရော့ ... သမီး၊ ရေယူထားဦး၊ ရေနွေးက ခဏလေး စောင့်ရဦးမယ်တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ .. ဖေဖေ၊ ဟုတ်ကဲ့"

ရေပုလင်းကိုပြေးယူပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည် ။

"ဖေဖေများ ကြားသွားပြီးလားမသိဘူး"

"မကြားနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ... ဆက်ပြောပါရစေဦး"

"ပြော.. မြန်မြန်ပြော၊ ဦးထွန်းသာတို့ နဲ့ ဘာလို့ မဆက်သွယ်စေချင်တာလဲ"

"ဦးထွန်းသာမှ ရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ မဆက်သွယ်စေချင်တာပါ။ ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော့် အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ဖျောက်ထားစရာ ရှိနေလို့ ပါ"

"ရှင်"

"ဒီခရီးစဉ်လေးတွင် ပဲ ကူညီပါဗျာ။ စစ်တွေရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် စရိတ်ရှာပြီး လာရာလမ်းကို ပြန်ပါ့မယ်"

"ရှင် ဘယ်ကလာတာလဲဟင်"

"လာရာလမ်းနဲ့ ဦးတည်သွားရာအရပ်ကို မပြောပါရစေနဲ့ ၊ မသိချင်ပါနဲ့ "

"ရှင် ဘယ်ကလာတာလဲဟင်"

"လာရာလမ်းနဲ့ ဦးတည်သွားရာအရပ်ကို မပြောပါရစေနဲ့ ၊ မသိချင်ပါနဲ့ "

"ရှင်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်လား၊ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်လားဟင်"

"

ဖြူဖွေးသော သွားစွယ်လေးများ ပေါ်လာအောင် သူပြုံးလိုက်သည် ။

သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် သူ့အပြုံးက လှသည် ။ အချို့အပြုံးသည် မဲ့သလိုရှိသည် ။ တချို့က သာမန်၊ တချို့က ပြုံးလိုက်တိုင်း မျက်နှာလေး ကြည်လာသည် ။

သူကတော့ ပြုံးလိုက်လျှင် ပို၍ တောက်ပရွန်းလက်စွာ လှပသော အပြုံးအမျိုးအစား။

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ကြောင်း ရပ်ကွက် လူကြီးနဲ့ ရဲရဲ့ ထောက်ခံစာ မပြနိုင်တာနဲ့ လူကိုအထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ဦး"

ချစ်ငုံဖူးပါ သူနဲ့ အတူ ရောယောင်၍ ပြုံးမိရသည် ။

" ကျွန်တော့် အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော် လူသိမခံဝံ့စရာ အကြောင်းတွေရှိနေလို့ ပါ"

"ပြောပြပါလားဟင်"

"အခု ဘယ်လိုလုပ် အချိန်မှာ လဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ ဖေဖေပြန်လာရင် ပြဿနာ"

"ကဲ .. ဒီမှာ .. ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဗျာ။ စစ်တွေရောက်ရင် ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်သူနဲ့ မှ မဆက်သွယ်ပေးဖို့ တားဆီးပေးပါ"

"အင်းလေ"

"ပြီးတော့ လမ်းစရိတ်ကလေး မစမယ်ဆိုရင် အမြန်ဆုံးပြန်ပါ့မယ်"

"ရှင်ဟာလေ"

"မမ,စနိုင်ရင်လည်း ... ငွေရှာရက်လေးအတွင်းမှာ ခိုကပ်နေပါရစေ

သူက အိပ်ရာမှ လေးလေးကန်ကန်ထပြီး ကိတ်မုန့်များ တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ် စားနေ၍

"မုန့်ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး ငုံ...."

"ဒီလူမမာတော့ စိုးရိမ်ရပြီထင်တယ်။ ကိတ်မုန့် တစ်လုံးလုံးကိုများ တစ်ခါတည်း စားမလားမသိ..."

စိတ်တွင်းက တွေးရင်း သုံးချပ်ထပ်၍ လှီးထည့်ပေးလိုက်ရပါ၏။

"သမီးကလည်း စကားလေးဘာလေး ပြောဦးလေ။ မင်းကလည်း ကိုယ့်နှမလိုပဲ သဘောထား စကားပြောပါ။ ဆွေမျိုးဆိုလည်း မမှားပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ကလေး ဘဝတည်းက သိကြတာပါ"

မျက်ဝန်းချင်းဆုံတော့ မလိုသော ချစ်ငုံဖူးသည် သာ အပြုံးရိပ်လွှမ်းသည် ။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်...

"သမီးက စကားလေးဘာလေး ပြောပါဦးကွယ်"

နှစ်ယောက်တည်းနေခဲ့စဉ်ကလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဖြစ်ကြဟု ယုံကြည်ဟန်တူသည် ။

"ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲဟင်"

မမေးဖြစ်သေးသော မေးခွန်း၏ အဆက်ဖြစ်ကြောင်း ဦးလှစိုးချစ်မှ မသိရှာ...

"ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်လွန်းလို့ စဉ်းစားနေတဲ့ မေးခွန်းပါ ပဲဗျာ"

ချစ်ငုံဖူး၏ မျက်စောင်းက မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ချက်ချင်းရောက်သွားဖြစ်သည် ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှ ရုပ်ရှင်မင်းသား၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် ခေါင်း

လေးကိုနှိပ်ပြီး မျက်နှာညှိုးညှိုး လေသံနွမ်းနွမ်းနှင့်မို့...

"သမီးကလည်း ကွာ အခု ရခိုင်ပြည်သွားနေတာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ပိုင်းလား ဆိုတဲ့ တလွဲတချော် အမေးလို ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့အတိတ်ကို မေ့နေပါတယ်ဆိုမှ သူ့နာမည်သူ ဘယ်သိပါ့မလဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဦးရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝပျောက်နေသူပါ ခင်ဗျာ"

"ဖေဖေရေနွေးကလည်း ပိုလိုက်တာနော်"

"ဘာလဲသမီး၊ ရေနွေးပိုနေတာ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ပဲ၊ နောက်တစ်ခါဖျော်ဖို့ လေ"

သူ့ဖို့ ပိုကြောင်း စောင်းပြောသည် ကို တကယ်ထင်နေရှာသာ ဖေဖေ၏ အဖြေကြောင့် ချစ်ငုံဖူး ရယ်မိသည် ။ သူလည်း ပြုံးပါ၏။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကို မမြင်ရှာ...

"ရေခဲရေသောက်မလား"

ပုလင်းမြှောက်ပြပြီး ချစ်ငုံဖူးက မေးတော့...

"တော်ပြီခင်ဗျ... ဒါနဲ့ သဘောထဲမှာ ရေခဲသဘောပါတယ်လား"

"မဟုတ်ဘူး ။ အခန်းတွေရှေ့မှာ ခရီးသည် တွေတွက် လွှတ်ပေးနေတဲ့ ရေဘုံပိုင် ကရေက ရေခဲရေတွေ"

"သဘောက အပျံစားပါလား"

"ပျံဆို ၄၀၆၇၁၈၀၀ ကျပ်တန်တယ်လို့ သဘောထိပ်မှာ စာရေးထားတယ်လေ... နော်ဝေနိုင်ငံက ယူ လာပြီး ၁၂-၁၀-၇၉ နေ့ကမှ ထွက်တာ၊ ခုမှ ခရီးစဉ် ၁၅ ပဲရှိသေးတယ်"

"ဒါကြောင့် အစစ ပြည့်စုံနေတာကိုး"

"ဒါတောင် ဒီလိုအခန်းထဲက လေအေးစက်တွေ မလိုအပ်ဘူးဆိုပြီး ဖြုတ်ထားလို့ အလုံခန်းဖြစ်ပြီး လှောင်နေတာ"

သူက ခေါင်းရင်းဘက်မှ လိုက်ကာတပ် မှန်တံခါးအလုံကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"တောင်ကြီး၊ မြစ်ကြီးနား၊ ဟားခါးစတဲ့ မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်းသွားဖို့ နိုင်ငံတော် အစိုးရက သက်သက်မှာ ပေးတာလေ၊ ရတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ကုန်ကျစရိတ်က ပိုနေတယ်တဲ့ ။ အရှုံးခံပြီး ပို့နေရတာ ဆိုပါတော့"

"အခန်းခ ဘယ်လောက်လဲ"

"တစ်ယောက်မှ တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ် ပြားငါးဆယ်တည်း၊ စားစရိတ်ပါ"

"တန်တာပေါ့၊ စစ်တွေ ရန်ကုန် ရေလမ်းခရီးက မိုင်ငါးရာကျော်လိမ့်မယ်၊ အရင်ကဆို..."

"ဟင် .. ဒါတွေ မင်းသတိရတယ်လား"

ဦးလှစိုးချစ်က ဝမ်းသာသွားသလို မေးသော်လည်း "ငါတော့ တစ်ကွက်မှားပြီ" ဆိုသော အသံကို ချက်ချင်းသိသလို သူ့အမှားကိုလည်း အမြန်ပြင်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ကျွန်တော် သိလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ လွှတ်ခနဲ ပြောမိတာ။ ဒါ..
.. ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့် အကြောင်းလည်း ကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစားရင်ရမှာ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ခုလို အမှတ်မထင် စကားပြောရင်းက ပြန်ပေါ်လာနိုင်စရာ လမ်းစပဲနော်... ဦး"

"ဒါပေါ့ကွယ်.. ဒါပေါ့၊ သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ မင်းပြန်သတိရလာမှာပါ။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ "

သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြီးသည် ။ ရင်၌ ပေါ့ရှင်းသွားသည့် အသွင်လည်း မြင်ရပါသေး သည် ။

"အခု ဘယ်ကိုကပ်မှာ လဲ ဦး၊ စစ်တွေ တိုက်ရိုက်ပဲလား"

"သံတွဲနဲ့ ကျောက်ဖြူမှာ ရပ်ဦးမှာ ပေါ့၊ မင်းဒီနေရာတွေ ရောက်ဖူးပြီးသား ဖြစ်မယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်နိုင်တယ်နော်ဦး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်ပြီး စဉ်းစားလို့ မရပါဘူးခင်ဗျာ"

ချစ်ငုံဖူးက ဖေဖေနောက်ကွယ်မှ သူ့ကိုကြည့်သည် ။ သူက ပြန်မကြည့်ပါဘဲ အဝေးဆီသို့ မျှော်ငေးနေသည့် သဏ္ဌာန်၊ အတိတ်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ပြန်လည်တူးဖော်နေရသည့်ဟန် လုပ်နေပြန်သည် ။

"ကိုထွန်းသာတို့ လည်း အမြို့မြို့အနယ်နယ် ပြောင်းရင်းက ဒီရခိုင်ပြည်နယ်ကို ရောက်ချင်ရောက်နေကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်များ ငါးဖမ်းလှေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြုံရာ မော်တော်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လိုက်လာရင်းက ခုလို ပင်လယ်ထဲ မျောလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

ရန်ကုန်မှ စစ်တွေ၏ ကမ်းရိုးတန်းအရှည် ခန့်မှန်းခြေအကြောင်းကို ပြောနိုင်၍ ဖေဖေက မှတ်ချက်ချနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့ရတာ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းမှ မရောက်သေးတာ ဖေဖေရဲ့ "

"အေး ... ဟုတ်သား၊ တို့ ရန်ကုန်က ထွက်လာတာ မနေ့ညနေ ငါးနာရီ မိနစ်လေးဆယ် ထွက်ခဲ့တာ၊ ရန်ကုန်မြစ်ဝအထိက ၄၂ မိုင် နောက်တစ်ညလုံးမောင်းပြီး ဟိုင်းကြီးကျွန်းနဲ့ မော်တင်စွန်းကို ဆယ်မိုင်အကွာ လောက်က ဖြတ်တော့ မနက်ကိုးနာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် အဲဒီအချိန်

လောက်မှာ ပဲ သူ့ကိုတွေ့တာ"

ဦးလှစိုးချစ်က အရာရာ သေချာသူပီပီ တိတိကျကျ တွက်ဆမြင်နေ
၍ သူက....

"ဒါဆို ကျွန်တော်ဟာ ဟိုင်းကြီးကျွန်း၊ လိပ်ကျွန်း၊ မော်တင်စွမ်းစတဲ့
ပုသိမ်နယ် ဘက်က မျောလာတာ ပိုပြီးဖြစ်နိုင်မှာ ပေါ့နော် ဦး"

"အေး... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

ပုသိမ်နယ်ကိုလည်း လိပ်ကျွန်းကအစ သိနေသည် ။

"မင်းဘဝ မင်းမေ့နေတာ အခိုက်အတန့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ
သာမန်လူ တစ်ယောက်အတိုင်း သိနေ၊ ပြောနေနိုင်တာပဲ။ ဒေါက်တာ
ကျော်လင်းဦးပြောသလို စိတ်ရောဂါ ဆရာဝန်နဲ့ ပြနေစရာတောင် လိုမ
ယ်မထင်ပါဘူးကွာ။ အားမငယ်နဲ့ နော်"

ဖေဖေ၏ နှစ်သိမ့်နေသော စကားကြောင့် ချစ်ငုံဖူးနှင့် သူ၏ အပြုံးမျှ
က်ဝန်းချင်း ထိခတ်မိရပြန်သည် ။

"ကဲ ... မင်း စားသောက်ပြီးရင် အားရှိသွားအောင် တရေးအိပ်လိုက်
ဦး"

သူသည် အားအင်ကုန်ခန်းနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန် ရှိသော်လည်း စိတ်
ဓာတ်က အရာရာကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြောင်း ပြနေသည် ။

ဦးလှစိုးချစ်မှာ အရှိန်ဝါရှိသော ဦးထွန်းသာနှင့် ချမ်းသာသော ဒေါ်
ကေခိုင်မွန်တို့ ၏ သားကို သမီးငယ်နှင့် စိတ်ချနေပုံရသည် ။

"ရေမျောကမ်းတင်"တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သည့်လောက်
တော့ အခွင့်ရေး ပေးလိမ့်မည်မထင်။ ယခုတော့ "ရေမျော သင်္ဘောတင်"

ကို အရေးတယူရှိလှသည်။ ။

"ကဲ .. အပေါ်တက်အိပ်"

သူက မငြင်းဆန်တော့၊ အိပ်ရာနှစ်ဆင့်၏ အထက်ထပ်မှ ဦးလှစိုးချစ်၏ အိပ်ရာ ပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။ ။

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာ ကိုယ့်အိပ်ရာလိုပင် စောင်ကိုဆွဲယူ၍ အစနံ့သား အိပ်လိုက်တော့ သည်။ ။

အခန်းတံခါးလာခေါက်၍ ဖေဖေ၏ နယူး(စ)ဝီ မဂ္ဂဇင်းကို ပြန်ပေးသော ဘေးမှ အခန်းဖော်နှင့် ဖေဖေက အခန်းဝမှာ တံခါးဖွင့်လျက်ပင် ရပ်၍ စကားပြောနေခိုက် မတ်တတ်ရပ်နေသော ချစ်ငုံဖူးသို့ သူက ငုံ့ကြည့်လာသည်။ ။ အိပ်ရာက မမြင့်လှ၍ မျက်နှာချင်းက နီးနီး။ အသံကို မကြားသာမှန်း သူသိ၍

"စောစောက ကျွန်တော့် နာမည် ခင်ဗျားမေးတယ်နော်..."

"အင်"

" ကျွန်တော့် နာမည် ချစ်ပွင့်"

"ဘာ"

"မောင်ချစ်ပွင့်...တဲ့ "

ချစ်ငုံဖူးသည် သူ့အပြုံးမျက်နှာမှ လွဲဖယ်၍ ခေါင်းလေး စောင်းငဲ့ပြီး စဉ်းစားမိသည်။ ။

"ချစ်ပွင့်တဲ့ "

"ကြည့် ... ငါ့နာမည်က ချစ်ငုံဖူး"

"ငါက အင်အဖူးမို့၊ သူက အပွင့်လို့ တမင်ပြောတာ"

ချစ်ငုံဖူးက မျက်ဝန်းလေးလှန်ပြီး...

"သွား .. မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"ဟာဗျာ ... မေးလို့ လည်း ပြောရသေးရဲ့ "

"မသိဘူးများ မှတ်နေသလား"

"ဪ ... သိတယ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပဲနော်။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် ကို
ကိုချစ်ပွင့်လို့ ခေါ်နော်"

"မခေါ်ဘူး"

"ဟောဗျာ ... မေခလာ ဇနတ္တကို ကယ်တုန်းက ဒီမျက်နှာမျိုးထားမ
ယ် မထင်ပါဘူး"

စူနေသော မျက်နှာနှင့်ပင် ချစ်ငုံဖူးသူ့ကို နောက်ခိုင်းပစ်လိုက်မိသည်
။ ဖေဖေတို့ က စကားကောင်းနေဆဲ။ မြင်သွား ကြားသွားလည်း ဖေဖေ
က ကျေနပ်ပြီးသားမို့ ဒီလူနဲ့ တော့ အခက်သားလား...

"ကဲ .. ကျွန်တော် မောင်ချစ်ပွင့် တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်ဗျနော်၊ နိုး
ရင် ဘာကျွေးမလဲသာ စဉ်းစားထားပါ"

ချစ်ငုံဖူး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သူက တစ်ဖက်သို့စောင်းပြီး စောင်ကို
ခေါင်းမီးခြုံလျက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကြီး ရှိနေလေပြီ။

"ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူး"

ချစ်ငုံဖူးမှာ သူရောက်လာခြင်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရခြင်း၊
ရယ်ချင်ဖွယ် များကြောင့် ကြည်နူးရခြင်း၊ သူ့အဖြစ်ဆန်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားရခြင်း...

စသော ဝေဒနာအရပ်ရပ်တို့သည် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ

ပေါင်းစည်းစွာ ခံစားနေရလေပြီ။

"ဪ ... ငါ့ဟာငါ ဖေဖေနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း လိုက်လာချိန်မှာ မှ .
."

"ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတွေ့နေရပါလိမ့်"

"သူဟာ လူကောင်းလား"

"လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးလေ"

"ဟင်.. သူ့ဘက်က ဖေဖေးမမ အတွေးတွေကို ငါဘာကြောင့်များ
တွေးဖြစ်ရပါသည် လဲ..."

"အို .. သူ.. သူရယ်"

"သူဟာ .. ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲကွယ်"

အခန်း သုံး

နေဝန်းနီသို့ မျက်နှာမူနေသော 'နံ့သာကျွန်း'ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။

ရေတို့ ပတ်ဝိုင်းနေသော ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကျယ်တွင်းမှ မြေဟူသော အသံ... ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ဝေဝေတို့ ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် မှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့လွန်း ဖွယ်ရာ.....

"ကျွန်း"သည် ပင်လယ်ပြင်သွား ခရီးသည် များ အတွက် အားတက်ဖွယ် မြင်ကွင်း တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်ကျယ်မှာ ကြာမြင်စွာ ခရီးသွားဖူးသူတိုင်း စာနာမိပါလိမ့် မည်။

နေဝန်းသည် အဝါရောင် လျော့ လာပြီး အနီရောင် ရင့်ရင့် လာလေ နေဝင်ချိန် နီးနီး လာလေပါ။ ယခု ပုစွန်ဆီရောင် နေလုံးကြီးကို အနီးကပ် မြင်နေရသည်။ ။

မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်းတွင် ပင်လယ်ပြင်မှ နေမထွက်၊ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ ထား၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ နေဝင်သွားသည့် ရှုခင်းကိုမူထာဝရ လှပစွာ ကြည့်ရှုရတတ်မြဲပါ...

"နံ့သာကျွန်းကို မြင်ရပြီဆိုရင် သံတွဲရောက်ဖို့ မိုင်သုံးဆယ်လောက်ပဲ လိုတော့မယ် ထင်တယ်"

မမူးတတ်သော်လည်း မွန်းကျပ်ဖွယ် အခန်းငယ်တွင်း၌ မနေလို၍ သဘောအပေါ် ထပ်သို့တက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်၏ နေဝင်ချိန်ကို တမ်းတဖွ

ယံအရာကို မပျောက်ဆုံးခင်မှာ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိပါ၏။

တိမ်လိပ်တို့ သည် နေမဝင်ခင် ရောင်စဉ်များကြောင့် ရောင်စုံဖြင့် တောက်ပသည် ။

ကောင်းကင်ပြာ အရိပ်ကြောင့် ထာဝရ ပြာနေရသော ပင်လယ်ပြင် သည် ပြာလွင်စွာ တောက်ပခြင်း မရှိသော ကောင်းကင်ပြာအောက်တွင် နက်ပြာရောင်ဖြင့် ခုန်ပေါက်လှိုက်မော နေသံက ရင်မောစလိုလို...။

ညနေစောင်းမို့ လေက ထန်လာသည် ။

လှိုင်းတို့ မည်သည် သူ့ဟာသူ လှုပ်ရှား၍ လှိုင်းကြီးရသည် မဟုတ်။ လေထသည် နှင့်အမျှ လိုက်၍ လှိုင်းထန်ရသော အဖြစ်ပါလား...။

"ငပလီ သွားမည့် ခရီးသည် တွေ တော်တော်များ တယ်၊ သင်္ကြန်နား နီးပြီလေ၊ နွေရက်တွေမှာ အပန်းဖြေဖို့ လာကြသူတွေ များမှာ ပါ"

ကုန်းပတ်ဆီမှ အထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်သော ခရီးသည် များကို ကြည့်ခဲ့ပြီး ဖေဖေက၊ ချစ်ငုံဖူးနားသို့ လာရောက်သတင်းပို့သည် ။

"သံတွဲသွားဖို့ ဆိပ်ကမ်းက မပြီးသေးလို့ ခရီးသည် တွေ 'သပြုချိုင်'မှာ ဆင်းကြရမယ်"

"သပြုချိုင်ဆိုတာ ဘာလဲ"

"ဪ .. သမီးကလည်း သံတွဲနားက ဆိပ်ကမ်းရွာပေါ့၊ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် သံတွဲမြို့ ကို သွားရမယ်၊ သံတွဲမြို့က တစ်ဆင့် ငပလီကမ်းခြေ ရောက်အောင် ကားနဲ့ သွားကြရဦးမယ်၊ သင်္ဘောနဲ့ ငပလီလာရတာ လေယာဉ်နဲ့ လာရတာလိုတော့ ဘယ်လွတ်ပါ့မလဲ"

ချစ်ငုံဖူးသို့ ရှင်းပြသော ဦးလှစိုးချစ်၏ လက်မှ မှန်ပြောင်းကြီးကိုမြင်

လေမှ ကိုဇနက္ကကို သည် မှန်ပြောင်းနှင့် မြင်ခဲ့ရပါလားဟု သတိရလာသည် ။

"ဖေဖေလူရော"

"အခန်းထဲမှာ ပဲ အိပ်နေတယ်၊ ညနေကျရင်... အဲ... သံတွဲရောက်ပြီး ရင် သူ့ကို ဆေးခန်းမှာ သွားအိပ်ခိုင်းမှာ ပါ"

"ဖေဖေက သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့ဦးမှာ လား"

"မခေါ်လို့ သူဘယ်သွားမလဲသမီး၊ ဒီသူငယ်ဟာ တခြားလူမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့အမေက ဆို သိပ်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးပါ၊ စစ်တွေရောက်ရင် သမီးရဲ့ မေမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဦးထွန်းသာတို့ ကို မန္တလေးက မိတ်ဆွေတွေကတစ်ဆင့် ရှာခိုင်းပြီးတော့ ဆက်သွယ်ရတာနဲ့ သူ့ကိုပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်လေ"

"ဒါတော့ ဖေဖေ သဘောပေါ့လေ"

"တကယ်လို့ ဖေဖေတို့ မောင်တောကို သွားရခါနီးအထိ အဆက်အသွယ် မရသေးရင်လည်း အိမ်ကိုပဲပို့လိုက်မယ်၊ သမီးမေမေကြည့်စီစဉ်ပြီး လိုအပ်သလို ကူညီလိုက်ပါလို့ မှာ ရမှာ ပဲ"

"ဒီကဒုက္ခ မေမေဆီရောက်ဦးမယ်"

"သမီးကလည်း ကွယ်"

ဦးလှစိုးချစ်၏ မျက်နှာ တကယ်ပင် တင်းမာသွားသည် ။

"ဖေဖေကိုယ်တိုင် တွေ့မြင် ကယ်ဆယ်လာတဲ့ အသက်တစ်ချောင်း.. ပြီးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့ သားလေးဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ခမျာ အတိတ်မေ့ နေရှာတာ၊ ဖေဖေကူညီရမှာ ပဲ ငုံ"

သမီးငယ်၏ ရင်တွင်းမှာ လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားနေရသည့် အဖြစ်ကို ဖေဖေမသိရှာ လေခြင်း...

"ဖေဖေရယ်၊ သမီးက မကူညီချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခန်းထဲမှာ သူရှိနေတော့ အနေကျန့်နေလို့ ပါ"

"ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းလေးနေတတ်တာ၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ မောင်နှမလို သူငယ်ချင်းလို ရင်းရင်းနှီးနှီး စိတ်ထားလိုက်ရင် နေရတာ စိတ်ကျယ်ပြန့်လာမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ သမီးသူ့ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံပါ့မယ်"

"ဒီလိုမှ ပေါ့ သမီးရယ်၊ ကဲ .. လာ၊ ထမင်းရနေပြီ ... ထမင်းသွားစားကြရအောင်"

အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့တိုင် အဆင့်ဆင့် ဆင်းလာကြရသည်။ ။ 'ဟားခါး'သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နှင့် ရေလမ်းခရီးသွား သင်္ဘောများ လို နှစ်ထပ်သင်္ဘောစားမျိုးမဟုတ်၊ သမုဒ္ဒရာကိုပင် ဖြတ်နိုင်သောအဆင့်ရှိအောင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောမျိုးပါ။

အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ဆက်သွယ်ရေးခန်းရှိသည်။ ။ သင်္ဘောအောက်မှ ရေအနက်၊ ဘေးပတ်လည်၏ အခြေအနေများကို ပြသောကွန်ပျူတာ၊ ရေဒါကိရိယာများ ပါရှိသည့် ကမ္ဘာ့အဆင့်မီသင်္ဘောပါ၊ ခန့်ညားလှပ၍ ချစ်စရာလည်းကောင်းသည်။ ။

တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်တော့ ဆင့်ထားသည် မဟုတ်။

ဦးပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်းနှင့် ပဲ့ပိုင်းတို့ တွင် ကုန်တင်ရန်။ လူစီးရန်နှင့် သင်္ဘောဝန်ထမ်းများ အခန်း၊ ကုန်းပတ်စီး ခရီးသည် များ အတွက် ဝယ်

စားရသော စားသောက်ခန်းမကြီးက အောက်ဆုံးအထပ်မှာ ၊ အားလုံးကို ထည့်ရည်တွက်လျှင် ခြောက်ထပ်ရှိပါ၏။

ကုန်းပတ်စီးခရီးသည် များ ၏ အမှတ်စဉ်မှ စတင်ရေတွက်လာသဖြင့် ချစ်ငုံဖူးတို့ ၏ အခန်းအမှတ်သည် ၂၅၇ ဖြစ်နေသည် ။

သင်္ဘောအမှုထမ်း ၄၅ယောက်နှင့် ခရီးသည် ၃၁၅ ယောက် တင်ဆောင်နိုင်ပါ၏။ ၃၁၅ယောက်လုံး ပြည့်ရုံမက လိုက်လိုသောခရီးသည်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ချည်းပါ။

ချစ်ငုံဖူးတို့ ထမင်းစားပြီး အခန်းသို့ ပြန် လာပြီးလေမှ သူဆေးခန်းသို့ ပြန်သွားသည် ။

သူဖေဖေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ချစ်ငုံဖူးနားသို့ ကပ်လျက်....

"ကျွန်တော် မောင်ချစ်ပွင့် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ"

ချစ်ငုံဖူး၏ မျက်စောင်းသည် သူ့မြင်ကွင်းတွင်းသို့ မဝင်မီနိုင်တော့။ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်သို့သော ထိမှန်ပါ၏။

သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးရိပ်ငွေ့ကြောင့်လားမသိ...

မုတ်သုံနီဒါန်း၏ လေသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်ရောက်လာ၏။

လေ၏ ဦးဆောင်ရာအတိုင်း လှုပ်ရှားရမြဲမို့ လှိုင်းသည် သူတစ်ရပ်စာမျှ မြင့်ခုန်လှုပ်ရှားနေသည် ။

လှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဟားခါး၏ နံရံကို တိုက်ခိုက်

နေပါ၏။

သွယ်ချထားသော လှေကားကို ကပ်ချီထားသည့် လှေငယ်သည် လူတစ်ရပ်စာမျှ မြင့်တက်လိုက်၊ နိမ့်ကျသွားလိုက်၊ လည်ထွက်သွားလိုက်နှင့် ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ခါနေ တော့သည်။ ။

ဤလှေငယ်ပေါ်သို့ ခရီးသည် များ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ခဲယဉ်းခက်ခဲစွာ ဆင်းနေကြရသည်။ ။ ကလေးငယ်များ အော်ငို၍ မိခင်မိန်းမတို့၏ မျက်နှာမှာ ဆီးရွက် ဆိုသည် ထက် သေးငယ်ပါလိမ့်မည်။

ဒီလိုမှ မသွားလျှင် မဖြစ်၍ သာ ဆင်းနေကြရသည့်သူများကို ခရီးဆက်မည့် ခရီးသည် များကလည်း ရင်တမမနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြရပါ၏။

လှေငယ်တစ်စင်းစာ ပြည့်သွားပြီ....

သင်္ဘောမှ ဆလိုက်မီး ထိုးထားသော အလင်းကွက်နေရာမှ ကျော်လွန်ပြီး အမှောင်တွင်းသို့ လှေငယ်သည် လူးလိမ့်နိမ့်မြင့်စွာဖြင့် 'သပြေချိုင့်' ဆိပ်ကမ်းသို့ သွားနေလေပြီ...

သင်္ဘောကကြီး၍ ဆိပ်ကမ်းငယ်သို့ ကပ်၍ မရ၊ ရေတိမ်ရာဆိပ်ကမ်းသို့ မဝင်သာ...

ဤလှေငယ်ဖြင့် နောက်ဆုံးအခေါက်ဖြစ်သော သုံးခေါက်မြောက် ခရီးသည် သယ်ယူရန် ရောက်လာသည့်အခါ အလယ်မှ ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်နှင့် လူတစ်ယောက် ဆင်းသွားသည် ကို စောင့်ကြည့်နေသော သင်္ဘောတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး..

"အင်း .. ထင်လို့ .. ခင်ဗျား ဒီမှာ ဆင်းမလို့ လား"

"အင်း"

"ဆရာဝန်နဲ့ ကပ္ပတိန်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ပါပြီလား.. ခင်ဗျားက ခရီးသည် မဟုတ်ဘူး လေ"

"ကျွန်တော် သွားပါရစေ"

"ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါ။ လှေကို စောင့်ခိုင်းထားပါမယ်။ သူတို့ ခွင့်ပြုရင် သွားပါ"

"ဟာဗျာ"

"ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ ဟားခါးရဲ့ လက်မှတ်မဲ့ဧည့်သည် တော်မို့ပါဗျာ၊ လာပါ.. ခဏလိုက်ခဲ့ပါ"

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် သင်္ဘော၏ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့ကို ဆွဲခေါ် လာသည် ။

သူသည် ဦးထုပ်ကို မျက်နှာရှေ့သို့ ပို၍ စိုက်ချလိုက်ပြီး ပြန်လှည့်လာ ရ၏။ သူ့မျက်နှာ ကို ခရီးသည် များ မမြင်စေလိုသောသဘော...

"ဒီကောင်လေး ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ စိတ်ကလည်း သိပ်ပုံမှန်မ ဟုတ်တော့ ခက်ပါလား၊ သမီးနေခဲ့မလား"

"လိုက်ခဲ့မယ် ဖေဖေ"

အားလုံး၏ အာရုံသည် လှိုင်းကြမ်းတွင်းမှ လှေငယ်လေးပေါ်၌ စူးစို က်နေကြသည် ။

ဆေးခန်းသို့ ပထမဦးစွာ..

နောက် သင်္ဘောအရာရှိများ ...

သူ့ကို ဆွေးနွေးကြ၊ မေးမြန်းကြနှင့်...

"သူ့ရဲ့ ဖီစီကယ်(လ်)ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူမှ

ဘယ်သူလဲ စဉ်းစားလို့ မရသေးတာ၊ ဒီမှာ ချထားခဲ့လို့ တော့ မတော်ဘူး ထင်တယ်"

"ဒေါက်တာ .. ကုလို့ မရဘူးလား"

"အတိတ်မေ့တဲ့ ရောဂါဟာ သိပ်ပြီး သိမ်မွေ့ပါတယ်။ စိတ်ပညာ ဆရာဝန်ရနဲ့ တိုင်ပင်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာရေးကတော့ ကောင်းနေပါပြီ"

"ဒါဖြင့်လည်း ဒီသပြေချိုင့်မှာ ညဘက်ကြီး ထားရစ်ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျောက်ဖြူမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်တွေရောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် သက်ဆိုင်ရာ သို့မဟုတ် ဆေးရုံကို အပ်ရလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကောင်းပါတယ်"

"ဒီမှာ ခင်ဗျားကို တာဝန်ယူမယ့်သူ တစ်ယောက်ယောက်ရှိမှ ပဲ ကျွန်တော် လွှတ်နိုင်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ နောက်ဆုံး လှေကို လွှတ်လိုက်တော့ဟေ့"

"ကောင်းပါပြီဆရာ"

သင်္ဘော၏ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ အလယ်တွင် သူကြောင်စီစီနှင့် ထိုင်နေပါ၏။ ဒေါက်တာကျော်လင်းဦးက...

"သူ့ကို တာဝန်ယူထားတဲ့ သူ့အသိ ဦးလှစိုးချစ်ဟောဟိုမှာ ရှိနေပါတယ်"

အားလုံး၏ အကြည့်က ချစ်ငုံဖူးတို့ သားအဖထံသို့ စုရုံးလာသည် ။

"ကျွန်တော် အစစ တာဝန်ယူပါမယ်လို့ ပြောပြီးသားပါ၊ ဒေါက်တာ သိပါတယ်။ နေ့ခင်းကလည်း ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ သူလာအိပ်နေတာ

ပါ၊ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ"

ဦးလှစိုးချစ် စိတ်သည် လည်း မကြည်လင်၊ ရစ်နှောင်ထားသော စေတနာကြိုး လျော့သွားသည် သို့ပါ.....

"ခွင့်လွှတ်ပါဦးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာကြောင့်သွားတယ်မသိပါဘူးဗျာ၊ သင်္ဘောသား တစ်ယောက်ရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်တွေတာနဲ့ ကောက်ဝတ်ပြီး ဆင်းရဲမယ်မှတ်လို့ ဆင်းသွားတာပါ"

သူ့အသံက တိုးတိုးတိမ်တိမ်၊ မျက်နှာကို အောက်ချလျက်...

"ဟုတ်မှာ ပဲ၊ ငပလီသွားမယ့် ခရီးသည် တွေက များ တယ်လေ၊ ရောက်တာလည်း ညဉ့်ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်၊ လှိုင်းလေကလည်း ကြမ်းတော့ အားလုံးလိုလို အဲဒီနားရောက် နေကြတာကို၊ သူထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထင်စရာပဲ...."

ပင်လယ်ထဲမှ ဆယ်လာသော ဒုက္ခသည်
လူမမာလေးအဖြစ်နှင့်မြင်ပြီး အကြင်နာနှင့် ထောက်ပံ့ရေးအရာရှိက ဝ
င်ပြောသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဟိုဦးလေးနဲ့ ပဲ လိုက်သွားပါတော့မယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလို ဒုက္ခပေးမိတာ အားလုံးခွင့်လွှတ်ကြပါ"

အားလုံး ခွင့်လွှတ်စွာနှင့် ပြန်သွားကြသည်။ ။

"ဦး ကျွန်တော် မသိလို့ မှားမိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ခင်ဗျာ"

"သိလျက်နဲ့ သွားတာမှတ်လို့ ပါ၊ မသိလို့ ဆင်းရဲမယ်ထင်ပြီးသွားတာ စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်တာပဲ ငါ့တူရယ်"

ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ဖေဖေ နှင့်လွှတ်ရှာသည်။ ။

"လာ .. သမီး၊ လှေလေးထွက်သွားတာ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ပြန်သွားကြည့်ရအောင်"

ဦးလှစိုးချစ်သည် ကူညီတတ်သလို အရာရာကိုလည်း သိချင်မြင်ချင်၊ ပါဝင်ချင်သော လူစားမျိုးပါတည်း။

"သမီး နေခဲ့မယ်ဖေဖေ၊ ဒီမှာ ပဲ စကားပြောနေရစ်ခဲ့မယ်လေ"

"အေး.. အေး .. ဖေဖေ ခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်"

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ချစ်ငုံဖူးရပ်နေသော သဘောနံရံစွန်းသို့လာ ရပ်သည် ။

လဆုတ်ရက်မို့ စောစော လမထွက်။

အလင်းအားနည်းစွာ တောက်ပနေကြသော ကြယ်ရောင်အောက်တွင် ပင်လယ်ပြင်တွင် နက်မှောင်နေသည် ။ လှိုင်းကြမ်းသံက ဟစ်အော်ငိုညည်းနေသည် သို့ပါ...။

"ဒီမှာ ... ရှင် တမင် ဆင်းတာမဟုတ်လားဟင်၊ စောစောက ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် တမင်ဆင်းတာပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ခရီးမဆက်ချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်တွေ ကိစ္စတွေ အများကြီးပါ"

"ဘာတာဝန်တွေလဲ၊ ဘာကိစ္စတွေလဲ ဟင်"

"ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ "

"ဒါနဲ့ နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်ဆို၊ အခု အချိန်ရသားပဲ ပြောပြပါ

လား"

သူသည် စောစောပိုင်းဆီကလီ ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့။ လေးနက်စွာ တည်ငြိမ်လျက် သင်းပြင်းကိုချပြီး..။

"ကျွန်တော်ဟာ ငုံမှ လွဲပြီး အားလုံးသိထားသလို အတိတ်မေ့နေသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝပျောက်နေသူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်"

"ရှင်..."

"ငုံကို ကျွန်တော် ယုံကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ကိုနားလည်စွာ ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့ မှ တွေ့လို့ မဖြစ်လို့ပါ"

"ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ ဟင်၊ ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ ငုံ ယုံကြည်မိပါတယ်"

"အယုံမစောနဲ့ ငုံ၊ မှန်တာ ဝန်ခံရရင် ဟောဒီအင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်ကို သင်္ဘောဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းထဲက ခိုးပြီး ကျွန်တော် သံတွဲမှ ဆင်းနေခဲ့မလို့ ..."

ယုံကြည်မှု ကမ်းပါးဆီသို့ သူ့စကားသည် လှိုင်းတစ်လုံးနှယ် ရိုက်ခတ်လာသည် ။

"ဒါပေမဲ့ ခုတော့ လိုက်ခဲ့ရတော့မှာ လေ"

"စစ်တွေရောက်ရင် လမ်းခွဲကြတာပေါ့"

သံသယစိတ်ဖြင့် လမ်းခွဲစကားကို ချစ်ငုံဖူးပြောမိပြီး...

"စစ်တွေရောက်ရင် အပြန်ခက်သွားပြီလေ"

"ဟင်.."

"ဒီသံတွဲကဆိုရင် တောင်ကုတ်အထိ ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းသွားလို့ ရတယ်၊ တောင်ကုတ်ရောက်ရင် ရိုးမကိုကျော်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်လိုက်နိုင်ရင် ပြည်ထဲဝင်သွား ပြီလေ၊ အစစ်ဆေးမရှိလှပါဘူး"

တစ်စုံတစ်ခုသော ဒုစရိုက်သည် သူနှင့်အတူ ရှိခဲ့ဖူးလေပြီဟု ချစ်ငုံဖူးသိလာခဲ့ရပြီ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊စစ်တွေကနေပြန်ဖို့ လမ်းစရိတ်ကအစ အကူအညီ ယူရတော့ မှာ ပါပဲ။ ကျွန်တော် ပြောထားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါလို့ ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ ... ငုံ"

ချစ်ငုံဖူး ငြိမ်နေမိသည် ။

"တစ်ခုတော့ ယုံထားပါဗျာ"

"ရှင်"

"ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ.. ဦးနဲ့ ငုံကိုတော့ ဘယ်သော အခါမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးဆိုတာ ငုံယုံပါ"

အလင်းအားနည်းသောအရပ်တွင် သူ့မျက်နှာသို့ ချစ်ငုံဖူးစူးစိုက်ကြည့်မိသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလားဟင်"

"ရှင်"

"ဒုက္ခမပေးပါဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့် အသက်သခင်မို့၊ ပြီးတော့ ငုံကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ .. ကျွန်တော်သွားမယ် ငုံ"

သူတစ်ပါးထံမှ ခိုးယူလာပါသည် ဆိုသော ဂျာကင်အင်္ကျီတွင်းသို့ လ

က်နှစ်ဖက်ကို နှိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် သူ.. ချစ်ငုံဖူး၏ အနားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ...

လှိုင်းကြမ်းသည် ကြောက်မမန်းလိလိအသံကြီးဖြင့် သင်္ဘောကို လာရောက်ရိုက်ပုတ် သည်။ ။

ချစ်ငုံဖူးသည် တည်ငြိမ်စွာရပ်၍ မရတော့။

စိတ်သည် လည်း ကိုယ်နှယ်ပင် ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်။

"နက်ဖြန်ဆို ကျောက်ဖြူရောက်တော့မယ်"

"ငါ ဖေဖေကို အလုံးစုံ ဖွင့်ပြောပြီး ကျောက်ဖြူမှာ သူ့ကို ထားခဲ့ရကောင်းမလား"

"သူ့ကို ကတိပေးခဲ့သလို ဆက်ကူညီနေရင်ကောင်းမလား"

"အို .. ဘယ်လိုလူနဲ့ မှ လာပြီးဆုံတွေ့နေရပါလိမ့်ကွယ်၊ ခက်လှတယ်"
